

San Juan de la Cruz
Sa španskog preveo Dragan Bećirević

Duhovni spjev

UDK 821.134.2-1=163.4*3

1.

Gdje si se sakrio,
I u jecaju me ostavio?
Poput jelena si pobjegao
I ranio me;
Pa potrčah za tobom i povikah, a ti si već bio
otišao.¹

2.

O pastiri koji ste po torovima i brežuljcima,
Da možda niste vidjeli
Onoga koga ja najviše volim,
Zbog koga bolujem i umirem.

3.

Tražeci moje ljubavi
Ići ću preko brda i riječna žala,
Neću brati ni cvijeće,
Niti se bojati zvijeri
I preći ću preko utvrda i granica.

4.

O šume i gustiši koje je zasadio Voljeni!
O pašnjaci i zeleniši
Prekriveni lakiranim cvijećem!
Recite mi – da kroz vas nije prošao?

5.

Tisuće je zahvala prosipao
Prelazeći preko gajeva i gustiša;
Gledao ih,
Samo kroz njegov lik,
Ostavljao ih obučene tom ljepotom.

1 Supruga je krenula za Voljenim – duša je krenula ka Bogu
(op. prev.)

2 Voljeni za kojim duša čezne. (op. prev.)

6.

Ah, kako bih se mogao spasiti?
Sada sam Ti se istinski predao
I sada bih volio da mi glasnika pošalješ
Kome bih mogao reći ono što najviše volim.

7.

I svi oni koji lutaju,
Sa tisućama milosti obasuti
Svi mi još veće rane nanose.
I puštaju da umirem,
A ja i dalje buncam.

8.

Još k tomu kako ustrajavaš,
Živote moj, i ne živiš ondje gdje živiš,
I činiš jer umireš
Ustrijeljen strijelama,
U onome što od Voljenog dobivaš?

9.

Zašto si onda teško ranio
Srce ono koje nisi izliječio?
I zašto si mi ga ukrao,
I tako ga ovdje ostavio
I nisi uzeo plijen koji si ukrao?²

10.

Ugasi u meni ljutnju žestoku
Jer ništa ne može biti dovoljno da se nje
oslobodim,

I dođi da Te vidim,
Jer si Ti svjetlo njihovo,
I samo ih za Tebe želim imati.

11.

Otkrij Svoju prisutnost,
Održi pred mojim očima Svoju ljepotu
I pogledaj kakvu je bol
Ljubavnu meni zadala, koja se ne liječi
Osim sa Tvojim prisustvom i likom.

12.

O kristalni prozirni čisti izvore,
kada bi se u ovom posrebrenom liku
mogao sa Tvojim očima željnim pokazati u hipu,
koje u mojoj utrobi imam nacrtane.

13.

Skloni ih, Voljeni.
Hitam i u letu dolazim.
Vrati se, golubice,
Jer ranjeni jelen
Preko brdašca već se nazire
I u zraku Tvoga leta udiše svježinu.

14.

Moj Voljeni,
Planine mnoge
I pusta polja mnoga,
Čudesni otoci,
Rijeke zvučne,
I zvižduk zraka punog ljubavi.
Mirna noć
I na obzorju sunca što izlazi
Muzika što šuti
I osama svitanja
I večera koja krijepi i budi ljubav.

15.

Želim da naš brak proglasite zvaničnim,
Naš vinograd u cvatu,
Isto kao i ruže.
I svi smo se okupili,
I niko se na planini ne pojavljuje.

16.

Zaustavi se, jelene, cierco mrtvi
Dođi, zvijezdo astro, što se sjećah mojih ljubavi,
Odahni u mom vrtu,
Gdje se šire mirisi
I gdje će ispaša biti, a Voljeni će biti među cvijećem.

17.

O ninfe iz Judeje,
U cvijeću i ružičnjacima
I ambera mirisu,
Što po predgrađima boravite,
Što preko praga domova naših ne želite preći.

18.

Sakrij se, Carillo,
I pogledaj svojom svjetlošću planine,
I nikada ne kaži.
I pogleda pohode
Ona koja dolazi sa čudesnih otoka.

19.

Ptice lahke,
Lavovi, jeleni, gamos što skačete,
zraku čisti i vreline
I strahovi neprospavanih noći.

20.

Da učinim prijatnim lire
I kunem vam se – pjevam sirenama,
Da vašega bijesa nestane
I ne dirajte zid
Jer supruga sigurnije spava.

21.

I kad supruga tako uđe
U prijatan željeni vrt
I slasno spi
Naklonjena vrata
Na slatke ruke Voljenoga.

22.

Ispod stabla jabuke
I koja se od mene rastala,
Tebi je dala ruku,
Pa si otišla reperada
Gdje je moja majka bila silovana.

23.

Naša cvjetna postelja,
Od špilja sazdana puna lavova svezanih,
U ljubičasto obojena,
Na temelju mira sazdana,
Sa tisuću dukata zlatnih okrunjena.

24.

Za svakim tragom tvojim
 Mladi ljudi prelaze svoj put
 I zvonom centella
 U sačuvanom vinu
 I emocijama božanskog balzama.

25.

U vinskom podrumu
 Od moga Voljenog sam pio
 I kada sam izašao iz cijele te plodne ravnice
 Više ništa nisam znao,
 I stoku koja na ispašu je išla izgubih iz vida.

26.

Tu se napojih sa grudi njegovih,
 I pokaza mi nauku vrlo ukusnu,
 I ja je primih za gotovo,
 Sa moje strane, i ništa ne ostavih
 I obećah da ću biti svoja supruga.

27.

Duša moja se cijelom svojom
 dubinom i širinom trudila da mu služi;
 a ja ne čuvam svoje blago niti imam drugog posla,
 već je samo ljubav moj posao.

28.

I već kad sam stigla do egide,
 Više nisam čula niti vidjela
 I reklo bi se da sam se izgubila,
 Kad sam zaljubljena išla
 Učinih sebi da se lako gubiti mogu pa sam
 bila nadvladana.

29.

Od cvijeća i smaragda
 U svježim jutrima izabranim,
 Praviti ćemo vijence,
 U tvojoj ljubavi procvale
 I po mojoj kosi raširene.

30.

Samo ona kosa
 Koju si po mom vratu razletio,
 Moj si vrat pogledao,
 Pa si ga zatočenim učinio,
 I pred moje se oči pokazao.

31.

Kada si me pogledao,
 Milost očiju tvojih u mene se utisnula,
 Zbog toga su mi vrlo drage bile,
 Pa su moje oči zaslužile,
 Da obožavaju ono što su u tvojima vidjele.

32.

Nemoj me obezvrijediti.
 Ako si tamnu boju na meni vidio,
 Već me možeš gledati,
 Nakon što si me pogledao,
 I milost tvoju i ljepotu u meni ostavio.

33.

Bijela golubice,
 Luk sa buketom se vratio,
 I grlica, njezin drug najdraži,
 Na zelene je livade došao.

34.

U samoći sam živio,
 I u samoći već postavio svoje gnijezdo,
 I u samoći sam se vodio,
 I nasamo sa svojim Voljenim bio,
 I isto tako u samoći od strane Voljenog bio.

35.

Uživajmo jedan u drugome, o Voljeni,
 I pođimo ka Tvojim ljepoti,
 Na brdu i uzvišici,
 Gdje izvire čista voda,
 I uđimo još dublje u gustiš.

36.

A onda se popnimo
 U kamenite špilje,
 Vrlo skrovite,
 I uđimo i probajmo sok od nara.

37.

A tamo ćeš mi pokazati
 Ono za čime mi je duša čeznula,
 Pa ćeš mi dati,
 Ti, o živote moj,
 Ono što si mi neki dan.

38.

I kada udahnem zrak,
I slatki slavuj zapjeva,
Iz grama ljepote
U vedroj noći,
U buktinji koja gori i ne ranjava.

39.

I niko nije gledao
Niti se pojavio
Umirujući krug opsade
Konjice,
Koja je, kada je ugledala vodu, sišla.

Pjesme o duši koja uživa jer se popela do visokog stepena savršenstva koje se sastoji u sjedinjenju s Bogom putem duhovnog negiranja

1.

U tamnoj noći
U velikoj želji za ljubavlju širim se,
O Sudbino moja!
Neprijemljena,
Već sam u svome smirena.

2.

U tami sigurna
Tajnim stepenicama, prerusena
O Sudbino moja!
U tami sačuvana,
U domu mom zatvorena i smirena.

3.

I u sretnoj noći
Tajnu koju niko ne zna
Niti ja išta gledam,
Bez drugog svjetla niti vodiča,
Osim moga srca što gori.

4.

A ona me je vodila
Sigurnije podnevnoj svjetlosti,
Gdje me je čekao
Onaj koji mi je bio vrlo znan
Na mjestu neočekivanom.

5.

O noći što si me vodila!
Noći dražesna sigurnije nego u svitanje!
O noći koja si spojila
voljenog sa voljenom
I voljenu u voljenog pretvorila!

6.

Na mojim procvalim grudima
Koje sam cijele za njega čuvala,
Na njima zaspao je,
A ja sam mu ih poklonila
Jučer u cedrovoj šumi.

7.

Vani na tvrđavi,
Kada mi je kosa
Pala po njegovoj vedroj ruci,
I moj vrat povrijedila
I zaustavila sva moja osjećanja.

8.

Ostala sam i zaboravila,
Licem se okrenula ka Ljubljennom.
Prestalo je sve i pustila sam se
Među bijelim krinovima.

Pjesma o duši u neposrednom kontaktu i sjedinjenju s Bogom i istoj onoj ljubavi

O živa buktinjo ljubavi,
Koja me nježno ranjavaš,
Usredsredi najdublje moju dušu!
Jer nisi nepostojana,
Pa već jednom ako hoćeš
Prekini nit ovog slatkog sastanka.

O slatka tamnico!
O poklonjena rano!
O mekana ruko! O dodiru prefinjeni,
Što u vječnom životu znade
Sav dug koji se plaća
I ubija smrt za života i tako ga za njega
razmijeni!

O vatrena svjetiljko!
 U čijem sjaju
 Duboke kamenite špilje svijesti
 U tami sljepila
 I čudesnom savršenstvu
 Toplinu i svjetlost daju kraj Voljenog!

Kako je pitomo i ljubazno
 Sjećanje na mojim grudima,
 Gdje u tajnosti ležiš
 I u tvom ukusnom dahu
 Bogatstva i slave
 Tako me punu ljubavi ostavljaš!

Stihovi o istim stvarima i ekstazi unutar duboke kontemplacije

Zaljubila sam se gdje nisam ni znala
 I nisam poznavala
 Čitav nauk koji je iz toga nastao.

1.
 Nisam znao kuda sam lutao,
 Ali kada sam se tamo zatek'o
 I nisam znao gdje se to nalazim,
 Velike sam stvari shvatio
 I neću reći šta sam osjetio.
 I nisam pri tome znao
 Čitav nauk koji od toga nastade.

2.
 Od mira i milosti
 Bio je satkan savršeni nauk
 U dubokoj samoći
 I razumijevanju pravog puta
 Pa sam nejasno šaputao,
 Čitav nauk na sebe prenosio.

3.
 Tako sam bio opijen,
 Tako u sebe unesen i iz sebe prenesen,
 Da mi je preostala moja svijest.
 I lišen osjećaja bilo koga
 I duha spremnog

Da shvati nerazumljivo
 I primi u sebe nauk preneseni.

4.
 Onaj koji je odista tamo dospio
 Od sebe se odrekao,
 A ono što do tad je znao
 Vrlo mu se malo učinilo.
 A njegov nauk narastao je
 Pa mu se čini da ne zna
 Ništa od znanja koje primio.

5.
 Što se više penjao
 To je manje razumijevao
 Šta je to oblak tame,
 Što se u noći rasvjetljavao.
 Zato onaj koji je to znao
 Zauvijek neće razumjeti
 Ništa od nauka koji je primio.

6.
 Ovakvo znanje, ko ne zna,
 Vrlo je velika moć.
 Ni mudraci kada promišljaju,
 Nikada ne mogu shvatiti
 I neće shvatiti jer ne razumiju
 Ništa od nauka koji su primili.

7.
 I vrlo je uzvišeno
 To svekoliko znanje
 Jer nema sposobnosti niti nauka
 Koji bi ga mogli poduzeti.
 I onaj što bi ga mogao nadvladati
 Sa znanjem koje ne zna
 Uvijek će ga primiti.

8.
 I ako si to jučer volio
 I upoznao to svekoliko znanje,
 I u tvom užasu osjetio
 Božanski nauk
 I djelo Njegove milosti,
 Tad možeš razumjeti
 Sav nauk primljeni.

Stihovi o duši koja pati u žarkoj želji da vidi Boga, od istog autora

Živim a da u sebi ne živim
I nadam se umrijeti
Jer umirem jer ne umirem.

1.
U sebi već ne živim
I bez Boga živjeti ne mogu
Jer bez Njega i sebe samog ako ostanem,
Šta bi ovaj život bio?
Tisuću ću smrti doživjeti
Jer u životu se nadam
umrijeti jer ne umirem.

2.
Ovaj život koji živim
Lišen je življenja
I tako bez prestanka umirem,
Dok ne počnem sa Tobom živjeti.
Moj Bog čuje ono što kažem
Da ovaj život ne želim
Jer umirem zato što ne umirem.

3.
U Tvome odsustvu
Kakav to život mogu imati,
Nego se patiti u smrti
Najvećoj što sam vidio?
Šteta što imam takvu sudbu kojoj sam dosljedan
Jer umirem zato što ne umirem.

4.
Čak i riba što iz vode izađe
Makar od olakšanja ne oskudijeva,
Jer u smrti koju doživljava
Na koncu joj smrt data i dovoljna.
I kakva li to smrt može biti
Jednaka ovakvom jadnom životu
Kad umirem zato što ne umirem?

5.
Kada pomislim da bih sebi mogao olakšati
U videnju Tvome u Sakramentu,
Tada osjetim

Da u tebi ne mogu uživati
Jer te ne mogu vidjeti onako kako želim,
Jer umirem zato što ne umirem.

6.
I ako uživam, Gospodaru,
U nadi da ću Te vidjeti,
Svjestan da Te mogu izgubiti,
Moja bol postaje dvostruka
U životu punom strepnje
U nadi onako kako se nadam
Jer umirem zato što ne umirem.

7.
Izvedi me iz ove smrti,
Bože moj, i daj mi život.
I nemoj mi dati zapreka
U ovakvoj jakoj vezi,
Pa pogledaj kako patim jer Te želim vidjeti,
A moja je patnja tako potpuna
Jer umirem zato što no umirem.

8.
Plakat ću nad svojom smrću i
Sažalit' se nad svojim životom
Jer je zaustavljen
Mojim grijesima.
Bože moj! Kada će biti
Onako kako odista kažem,
Živim zato što ne umirem?

Druge pjesme o istome, na božanski način

Nakon ljubavnog uzleta
Ne nedostaje mi nade,
Tako sam visoko letio, tako visoko
Da sam na svoj cilj stigao.

1.
Da bi na odredište stigao
U ovom božanskom poletu,
Let mi je tako prijao
Da sam iz vida izgubio

I tom zanosu
U tome letu
Nije mi nedostajalo ljubavi.
I letio sam tako visoko
Da sam na cilj svoj stigao.

2.
Što sam se više penjao
Viđenje je postajalo sve jasnije
I najveće dostignuće
U tami koja je nastajala
I u velikom ljubavnom uzletu
Slijepom i tamnom skoku
Penjao sam se tako visoko, tako visoko
I tako na cilj svoj stigao.

3.
I što sam više išao
U tako visokom uzletu
Tako sam nizak i iscrpljen
I umoran sam se osjećao.
I umorih sa toliko, toliko,
I tako na cilj svoj sam stigao.

4.
Na čudesan način
Tisuću letova doživjeh u jednom jedinom letu
Jer nebeska nada
Doseže onoliko kolika je nada
I samo se ovom uzletu nada.
I u svojoj nadi
I nadanja mi ne nedostaje,
Jer sam se popeo tako visoko, tako visoko
I tako na svoj cilj stigao..

Glosa na istu temu

Ako se unesem u isto,
Bez svjetlosti u tami živim.

1.
Moja se duša odvaja
Od svake stvari stvorene
I nad sobom se diže
I ukusnom životu
Samo se na Boga svog oslanja.

2.
Zbog toga ću sada reći,
Stvar koju najviše volim
Je da mi duša ugleda
Kako se na Tebe oslanja.

3.
Iako u tami patim
U ovom smrtnom životu,
Zlo toliko nije naraslo.
Jer ako mi svjetla nedostaje,
Imam život nebeski.
Jer život u ljubavi
Što više slijep je
I duša se umara,
Bez svjetlosti u tami živim.

4.
Ljubav je na djelu
Nakon što sam ga upoznao.
Tako, ako u meni ima dobra ili zla,
Sve je lijepa okusa
I duša se u sebi preobražava.
I tako u Njegovoj ukusnoj duši
Što u sebi osjećam
Čisti da ništa ne ostane
I sav se potrošim.

Glosa o istoj toj ljubavi

Od čitave te ljepote
Nikada se neću izgubiti
Nego zbog ne znam čega,
Uz pomoć čega se doseže sreća.

1.
Okus dobra koji je ograničen
Najviše doseći,
Da se apetit zasiti
I nepcu zapriječi put
I tako svom slatkom okusu
Nikada se neću izgubiti
Nego zbog ne znam čega,
Uz pomoć čega se doseže sreća.

Glose o istome

Bez oslonca na oslonac
Nikada se neću izgubiti,
Bez nečega što ne znam šta je
Čime se doseže sreća.

1.

Okus dobra koji je konačan,
Uz koji se najviše može
Izgubiti apetit i slast
I ograničiti nepce,
I tako ovim slatkim okusom
Nikada se neću izgubiti,
Osim ako još ne znam
U čemu se nalazi sreća.

2.

Darežljivo srce
Nikada ne liječi kada se zaustavi
Tamo gdje se može proći
Na najteži način
I ništa ne može zasititi.
I tako njegova vjera raste
I okusi što ne znam šta je
Sa čim se dolazi do sreće.

3.

I ono za čim ljubav čezne
Da ga Božije Biće dotakne
I ima tako čudesan okus.
Jer okuse opčarava
Kao vrućicom
I čini hranu
Sa nečim što ne znam šta je
Sa čim se dolazi do sreće.

4.

Ne divite se ovom
Jer ako se dopadne tako će i ostati,
A to je uzrok zla
Neovisnog o svemu ostalom
Pa tako svako biće
Voli ono što ne znam šta je
Sa čim se dolazi do sreće.

5.

I stanje volje
Božije pokrenuto
Ne može se platiti
Osim sa Božijom pomoću
I još, ako je Njegova ljepota
Vidljiva samo Vjerom
I uživa se samo onim što ne znam šta je
Sa čime se dolazi do sreće.

6.

I tako zaljubljen,
Recite mi da li osjećate bol,
Mada nema okusa
Kod svega stvorenog,
Osim sa oblikom i likom
Na koji se osloniti i na nogama
Osjetiti tamo ne znam šta,
Sa čime se dolazi do sreće.

7.

Nemojte misliti da je u našoj unutrašnjosti,
Gdje velika vrijednost leži
Sve uživanje i radost
I da im je okus
sva ta ljepota
I da sve što jeste i sve što će biti i što je bilo
I voli ono što ne znam šta je
I sa čime se dolazi do sreće.

8.

I pažljiviji je onaj
Koji želi imati prednost
U onome što se treba dobiti
Da u onome što dobijeno ima.
I tako, da stignem više
Ja odabrat ću
Ono što ne znam šta je
Sa čime se dolazi do sreće.

9.

Onim što osjećam
I što se ovdje može osjetiti
I onim što razumijem,
Iako je vrlo poznato,
Ni milošću niti ljepotom

Nikada se izgubiti neću
Osim zbog onoga što ne znam šta je
I sa čime se dolazi do sreće.

Spjev duše koja uživa u spoznaji Boga putem Vjere

Kako je dobro kada izvor izvire i teče,
iako noć je!

1.
Taj vječni izvor je skriven
I kako je dobro što znam gdje izvire,
Iako noć je!
2.
Njegovo porijeklo ne znam
Jer svako porijeklo od njega dolazi,
Iako noć je.
3.
Znam da je to tako lijepa stvar
Da i nebo i zemlja piju iz nje,
Iako noć je.
4.
Jako dobro znam da se ne naslanja na tle
I da ga niko vidjeti ne može,
Iako noć je.
5.
Njegova bistrina nikad ne tamni
I znam da sva svjetlost iz njega dolazi,
Iako noć je.
6.
Znam iz obilatosti koja teče iz njega
Da i pakao i nebo snabdijeva i ljude,
Iako noć je.
7.
Tekuća voda koja se u ovom rađa
Snažna je i svemoguća,
Iako noć je.

8.
Bujica koja od njih kreće
Znam da ne nastaje ni od jedne od te dvije
stvari,

Iako noć je.

9.
Taj vječni izvor skriven je
U ovom živom kruhu što život nam daje,
Iako noć je.

10.
Ovdje se poziva stvorenja
Da se ove vode napiju, iako u tami,
Iako noć je.

11.
Ovaj živi izvor za kojim čeznem
U životnom kruhu ga vidim,
Iako noć je.

Pastirčić

1.
Pastirčić je sam u svojoj mucu
Stran uživanju i zadovoljstvu
I na svoju pastiricu misli,
A grudima mu punim ljubavi bol.

2.
I ne plače jer mu je ljubav stigla
I ne pati jer je u takvoj čežnji,
Iako mu je srce ranjeno,
Više jeca jer je zaboravljen.

3.
I na samu pomisao da ga je zaboravila
Njegova lijepa pastirica sa velikom patnjom
Muči se u tuđoj zemlji,
U grudima punim ljubavi ranjenim!

I reče pastirčić: "Neka pati onaj koji je od
moje ljubavi napravio odsustvo
I ne uživa u mom prisustvu,
U grudima punim ljubavi ranjenim.

I nakon duže vremena popeo se
Na drvo gdje je raširio svoje lijepe ruke
I mrtav bio podignut na njih
Grudi punih ljubavi ranjenih.

Romanse o Evanđelju "In principio erat Verbum" o Presvetom Trojstvu

U početku Božija Riječ živjela je
U onome koji je sreću
Beskrajnu imao.
Ista Riječ Božija
Bila je kako se u početku govorilo
Da je u početku bila,
A početka nije imala.
I sam početak je bio
Usljed toga nedostatka
Riječi i zvao se Sin,
Koji se iz Početka rodio.
I od uvijek bio začet
I uvijek imao začecé
Iz Svoje materije.
I tako je bila slava Sina
Koji je Otac imao
I u Sinu posjedovao.
I kako su Voljeni i Zaljubljeni
Jedan u drugom bili,
Ta ljubav koja ih je spajala
Time je odgovarala.
Sa jednim i drugim
Jednaka je bila.
Tri osobe i jedan Voljeni
Među njima tri su bile
I zaljubljeni u Voljenom
U svakom od njih živio je.
I Biće koje sve troje posjeduju
Svako od njih imao je.
I svako od njih voli
Ono što je to Biće imalo.
Ovo biće je jedno
I samo ih je ono spajalo
U neponovljiv čvor
Koji se opisati nije mogao
Zbog onoga što je beskrajna
Ljubav koja ih je spajala.

Jer samo jednu ljubav sve troje imali su,
A ljubav što više ih spaja
Sve više ljubav raste.

O komunikaciji između te tri osobe

Unutar te ogromne ljubavi,
Koja je od dvojice bila na djelu,
Veliki dar riječi
Otac i Sin su kazivali
U dubokom uživanju
I niko ih nije razumijevao
I kome je pripadala,
Iz čega se da razumjeti
Ono što je kazivao
– Ništa me, Sine, ne čini sretnim
Kao tvoje društvo.
I ako me nešto čini sretnim
U tebi sam volio naći
Ono što na tebe najviše liči
I budi u meni zadovoljstvo.
I ono što najviše liči
U sebi ne bih znao naći
I samo u tebi zadovoljstvo sam našao,
Živote moga života!
Ti si svjetlo moga svjetla,
Moja mudrost,
Lik moje substance,
U kojoj sam tako dobro zadovoljstvo našao,
U kojoj ću te voljeti, Sine.
I tako sebe bih dao
A ljubav koju prema tebi osjećam
Njemu bih dao,
Koga sam toliko volio.

O stvaranju

Supruga će te voljeti,
Moga Sina želi ti dati,
Koji usljed tvoje hrabrosti zaslužuje
Biti u našem društvu
I za jednim stolom jesti kruh
Isti koji ja sam jeo

Jer poznaje dobra
Koja sam ja u Sinu.
I imati istu onu milost
U zadovoljstvu opušteno osjetio
– Hvala Ocu i Sinu, odgovorio je,
I suprugu ako mi daš,
Ja ću svoju vedrinu pokazati
Da kroz nju vidim
Oca koji mi vrijedi
I kako biće koje u sebi imam
Kroz njegovo biće primim.
I da On spusti na mene svoju ruku
Da izgaram u ljubavi
I u vječnom uživanju
Dobrota proživi.

Zaključak

I neka tako bude, rekao je Otac,
Jer tvoja ljubav to zaslužuje.
I kada je to rekao onaj što je rekao
Svijet je već stvoren bio.
Palata za suprugu
Vrlo mudro sazdana
Sa dvije dvorane,
Donja i gornja bile.
U donjoj prelijepih odaja je bilo.
Jer je poznao suprugu
Suprug je gore bio
Anđeoska hijerarhija
Ali ljudska priroda
Ga je dolje vodila.
I kako je bio svoga držanja
Nešto je manje vrijedilo.
I iako su biće i mjesta
Tu sudbinu im dale,
Svi jedno su tijelo,
A supruga je govorila:
Da ljubav samom Suprugu
Supruga je davala.
Oni koji su gore bili davali su
Suprugu radost,
A oni što dolje su bili,
Oni što vjerom ih je ispunjavao
I govorio im jedno vrijeme

O tome kako će se uzdići
I kakva je bila njihova niskost
I kako će ih on uzdići
Tako da ih niko koriti neće
Jer u svemu što liči tome
On će im učiniti
I sa njima će ići
I boraviti sa njima
I da će Bog biti čovjek
I da će čovjek biti Bog
I sa njima će biti u društvu
Jesti i piti
I sa njima na istom putu biti,
Dok se ne završi
Vrijeme koje teče,
Kada će jedni u drugima uživati
U vječnoj melodiji
Jer on glava je
Supruzi koju ima
I čije sve udove
Pravednika će ujediniti,
Što tijelo su supruge
Koji će nježno zagrliti
rukama svojim
I tu joj ljubav svoju dati.
I tako će ih zajedno
Otac i Sin
U onom što od njih ovisi
I jedno u drugom živi
I tako će supruga
U Boga uronjena
I život će božanski živjeti.

Zaključak

Sa ovom lijepom nadom
Koja mu se odozgo spustila
Muke njegovih poslova
Lakšom mu je činila
Sa dugotrajnim iskustvom
I željom koja je rasla
Da uživa u Suprugu
Sve vrijeme ju je mučila.
Pa je u molitvama
Sa uzdasima i jecajima

Preklinjala noći i danju
Da se već odluči
Da joj se da društvo.
Jedni su govorili: “Voljela bih
Imati radost u svom vremenu!”
Drugi: “Završi Gospodine
I pošalji onoga koga poslati trebaš.
Drugi: “Kada bi već sada probio
ovo nebo
I vidio moje oči spuštene
I kako moj plač prestaje!
I napuni gore oblake
Jer zemlja to traži
I trnje nam nudi.
I daj nam onaj cvijet
Sa kojim ona cvate.
Drugi kažu: “O ti sretniče
Sa kojim će moje vrijeme
Biti dostojno viđenja Boga
očima koje su mi bile
onakve da ću mu se obratiti rukama.
I biti u njegovom društvu
I uživati u njegovim tajnama
Što on će tada narediti.

Zaključak

U tim i drugim preklinjanjima
Prošlo je mnogo vremena,
Ali u godinama koje su došle kasnije
Vatra je razbuktala rasla.
I kada je stari Simeon
U svojoj želji upalio
I preklinjao Boga
Da mu dozvoli
da ga danas vidi.
I Sveti Duh
Dobri stari je odgovorio
I dao mu riječ
Da smrt neće doći
Sve dok život ne bude vidio
Da se ona spušta odozgor
I da u svojim rukama
Sam Bog će ga uzeti
I u svojim rukama
Zagrliti.

Zaključak i utjelovljenje

Kada je vrijeme već bilo došlo
Kada je već trebalo
Suprugu izvući,
Koja je pod teškim jarmom služila
Pod tim zakonom
Koji je Mojsije uspostavio,
Otac je sa nježnom ljubavlju
Ovako rekao:
Već vidiš Sina koji je tvojoj supruzi
Po tvom liku bio stvoren
I koji na tebe liči
I slaže se sa tobom,
Ali se tjelesno od tebe razlikuje,
Koga u tvom jednostavnom biću nema.
U savršenim ljubavima
Ovaj zakon je potreban
Da učini sličnim
Ljubavnika onom koga voli,
Koja uživanje sadrži
I koja će bez sumnje u tvojoj supruzi
Jako narasti
Ako vidi da joj sličiš
Svojim tijelom.
Moja volja je tvoja,
Odgovorio je Sin,
Slava koju ja imam
Tvojom će voljom biti moja
I meni ide u prilog, Oče,
I ono što je Tvoja visost rekla
Jer na ovaj način
Tvoja bi se volja vidjela.
I tvoja velika moć,
Pravda i mudrost
Tako bi se u svijetu očitovali
I vijest donijeli
O ljepoti i slasti
I o tvojoj svemoći.
Ići ću da tražim svoju suprugu
I na sebe uzeti sav zamor i sav taj posao
U kome sam toliko patio
Da bi ona život imala
I za nju umro
I izvadio je iz jezera
I tebi je vratio.

Zaključak

A onda je pozvao arhanđeo
Koji se zvao Sveti Gabriel
I poslao jednu djevojku
Koja se zvala Marija
I po njenom pristanku
Misterija se ostvarila,
U kojoj je Trojstvo
U tijelo i riječ se odjenulo.
I iako je troje za to bilo potrebno
U njemu je jedno
I što je utjelovljena Riječ
U Marijinom stomaku
Isto tako majku dobila.
Gdje samo Oca ima
I samo majku ima
Iako ne kao drugi
Gdje uz muškarca do začeca dolazi
I u njenoj utrobi
Tijelo nastalo je
U kome je Sin Božiji
Nazvao se čovjekom.

O rođenju

I kada je vrijeme bilo došlo
Da se rodi
U roditeljskom domu
U supruginom naručju
I koja ga u ruke uze,
Kakva je to milostiva majka bila
I na grudi svoje ga privila,
I kod nekih životinja,
Kojih je u to doba mnogo bilo
Ljudi su pjevali svoje pjesme,
Anđeoske melodije
U čast uzajamnog obećanja supruga i supruge,
Do kojeg je među njima došlo.
Ali je Bog u jaslicama
Plakao i jecao,
A nakit suprugin
Koji je u dom obiteljski bio donesen,
A majka se čudila
Takvoj razmjeni koju je vidjela
Plać Božijeg Čovjeka
I kod čovjeka sreća
Što je jedno u drugom
Stranim se osjećalo.